

[Johs. Christiansen.]

de foreliggende lovforslag. Jeg har allerede i forrige omgang sagt, at de ikke vil kunne få min tilslutning, og jeg vil lige begrunde det med to ord. Min begrundelse er, at skal vi løse den opgave, som undervisningsministerens forslag drejer sig om, mener jeg, at vi skal løse den som en national opgave — det er måske et lidt højtideligt udtryk at bruge, men jeg antager, at tinget forstår mig — så skal vi være med allesammen. Hvis man går den vej til dækning af udgifterne, som er anvist i det foreliggende lovforslag, er det en meget lille del af befolkningen, der kommer til at betale, hvad hovedforslaget, som jeg vil kalde det, kommer til at koste. Det vil jeg ikke være med til. Jeg mener, at vi må være fælles om denne opgaves løsning. Det er ikke de få, men det er alle i vort samfund, som må være med, hvis den skal løses.

Aksel Larsen: Jeg tror nok, jeg i min barndom var lidt i tvivl om, hvad man mente med udtrykket „for smed at rette bager“. Det er jeg naturligvis ikke mere, men hvis jeg havde været det, ville jeg i hvert fald være blevet befriet for min tvivl ved det, der her foreslås af regeringen.

Jeg ser af den højtærede finansministers skriftlige fremsættelse, at han begrunder forslaget om en forhøjelse af auktionsafgifterne på følgende måde:

„... efter at man bl. a. af praktiske grunde har måttet forlade tanken om en særlig afgift på kunstsalg eller en afgift specielt på kunstauktioner, har jeg fundet det naturligt at foreslå en forhøjelse af auktionsafgifterne i almindelighed.“

Hvorfor i alverden det er naturligt at udvælge sig almindelige auktioner som en bager, der skal henrettes for at skaffe penge til et kulturelt lovforslag om noget helt andet, ved jeg altså ikke, og jeg ved heller ikke, om den højtærede finansminister selv er i stand til at forklare, hvorfor han har fundet det naturligt. Skal vi ikke hellere sige det, som det er: at eftersom der fra kunstnernes side har været talt om en vis auktionsafgift, nemlig afgift af kunstauktioner, er man derved rent tilfældigt blevet bragt ind på at tænke på andre auktioner. Man kunne lige så godt have sagt: Hvem skal vi pålægge dette her?

Jeg erkender imidlertid, at de bemærkninger, jeg hidtil er fremkommet med, kun har rørt ved udenværkerne af det hele. Det, det drejer sig om, er dette: Er det nødvendigt at pålægge særlig skat eller afgift for at skaffe midler til det af den højtærede undervisningsminister foreslåede kunstfond, eller er det ikke nødvendigt?

Socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen, sagde: ønsker vi lovforslaget om et kunstfond vedtaget, må vi enten vedtage finansministerens forslag eller anvise andre veje til dækning. Jeg kan ikke indse, at det er rigtigt. Jeg skal ikke trætte tinget med en opremsning af alle de efter min mening unødvendige, uproduktive udgifter, staten har påtaget sig, men jeg vil dog ikke undlade at nævne, at vi har råd til at smide en milliard ud om året til militærvæsenet. Jeg skal lade være at anvise andre veje til at spare de penge, men når finansministeren, oven i købet med folketingsflertallets billigelse, skal have 300—400 mill. kr. i overskud i statens kasse årlig, så kunne man vistnok klare denne udgift på $\frac{3}{4}$ mill. kr. uden at behøve at pålægge nye skatter.

Derfor er den begrundelse, der gives for, at vi skal have auktionsafgifterne forhøjet, ikke af en sådan art, at man kan godkende den, og lige så varmt som vi anbefaler, at man gennemfører den højtærede undervisningsministers forslag om et kunstfond, hvis beløb vi gerne ser forhøjet, lige så energisk vil vi anbefale, at man forkaster den højtærede finansministers forslag om en ny indirekte skat.

Alfred Jørgensen: Da jeg på mit partis vegne ikke har kunnet tilsige vor medvirken til gennemførelse af hovedforslaget, er dermed givet vor stilling til dækningsforslaget.

Finansministeren (Kampmann): Man kan roligt sige, at sympatien for at vedtage et lovforslag, hvorefter der skal gives penge ud, er betydelig større end sympatien for de to forslag, hvorefter de nødvendige midler tilvejebringes til dækning af udgifterne.

Jeg synes, at ordføreren for retsforbundet, det ærede medlem hr. Alfred Jørgensen, har helt ret i, at han ikke behøver at gå ind for disse forslag, for når man ikke går ind for udgifterne, behøver man heller ikke